

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3166/2025
22.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог „Aktiva varovanje“ д.о.о. из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1090/25 од 19.06.2025. године, у седници одржаној 22.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1090/25 од 19.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 168/22 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу којим је тужилац тражио да се утврди да уговор о обављању привремених и повремених послова број ... од 18.01.2022. не производи правно дејство. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилац са туженом као послодавцем засновао радни однос на неодређено време дана 24.02.2022. године као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.375,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1090/25 од 19.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 168/22 од 19.09.2024. године у ставу другом и трећем изреке и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца није основана.

У поступку није утврђена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка тужилац се у ревизији паушално позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 17.11.2021. године са туженим закључио уговор о раду на одређено време за радно место службеника ... почев од 01.12.2021. године до 31.01.2022. године са пуним радним временом и утврђеном бруто зарадом. Решењем туженог од 31.01.2022. године тужиоцу је престао радни однос закључено са 31.01.2022. године, због истека рока на који је закључен. Пре истека истека уговора о раду на одређено време тужилац је 18.01.2022. године у просторијама туженог закључио уговор о обављању привремених и повремених послова по ком је био пријављен на обавезно социјално осигурање почев од 01.02.2022. године и од тог тренутка био је ангажован уз ограничење да ангажовање не може да траје дуже од 120 радних дана, односно да траје почев од 01.02.2022. године до 31.07.2022. године. У фебруару и марту 2022. године тужилац је био распоређиван да ради на објекту „Техноманија“ у Дана 24.02.2022. године остварио је право на старосну пензију и одјављен је са обавезног социјалног осигурања, а пријављен преко РФ ПИО. На захтев тужиоца, ради његовог остваривања права на старосну пензију тужени је донео Решење о престанку уговора о обављању привремених и повремених послова од 24.02.2022. године. Потом је био ангажован по Уговору о обављању привремених и повремених послова од 10.03.2022. године.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је са туженим као послодавцем засновао радни однос на неодређено време 24.02.2022. године са образложењем да тужилац није код туженог радио преко пет радних дана без уговора о раду или ангажовања без радног односа зато што је био ангажован на основу Уговора о обављању привремених и повремених послова од 18.01.2022. године, почев од 01. 02. 2022. године са роком од 120 радних дана, дакле до јула 2022. године, када му је тај уговор престао, да није доказао да потпис на том уговору није његов, те да је околност да је био одјављен са обавезног социјалног осигурања 24.02.2022. године на сопствену иницијативу како би остварио право на старосну пензију, да би потом поново био ангажован по основу обављања привремених и повремених послова уговором од 10.03.2022. године, те да накнадно извршено позивање пријава за период од 24.02.2022. године до 09.03.2022. године указује да нису испуњени услови да се утврди постојање радног односа на неодређено време од 24.02.2022. године, јер је тужилац све време био пријављен за обавезно осигурање до 23.02.2022. године преко туженог, а након тога 24.02.2022. године преко РФ ПИО, с обзиром да је остварио право на старосну пензију. Престанак ангажовања код туженог дана 23.02.2022. године није био по истеку рада на одређено време па не постоје услови за примену члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање у радни однос на неодређено време.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду наводећи да је правилно првостепени суд оценио да нису испуњени услови из члана 37. Закона о раду за прерастање у радни однос на неодређено време будући да тужилац решење туженог од 31.01.2022. године о престанку радног односа на одређено време од 17.11.2021. године није побијао и да је рад у наредном периоду обављао по уговору о обављању

привремених и повремених пословва од 18.01.2022. године (са почетком ангажовања 01.02.2022. године до 31.07.2022. године), те да је тужилац обављао рад ван радног односа по уговору о привременим и повременим пословима који нису трајне природе и систематизовани код туженог, а рад ван радног односа не доводи до прерастања у радни однос на неодређено време.

По налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Радни однос се сходно члану 30. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 са свим изменама и допунама) заснива уговором о раду који закључује запослени и послодавац пре ступања запосленог на рад у писаном облику. Уговор о раду може се закључити на одређено време у складу са чланом 37. став 1. Закона о раду којим је прописано да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један, или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима, или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца. Тако заснован радни однос, по једном или више уговора о раду, сагласно ставу 2. наведеног члана не може бити дужи од 24 месеца, са прекидима или без прекида. Изузеци од временског ограничења радног односа заснованог на одређено време предвиђени су у ставу 4. тог члана, између осталог и за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта (тачка 2). Ставом 6. наведеног члана 37. предвиђено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Посебним одредбама из Главе XVIII овог закона као рад ван радног односа дефинисани су и привремени и повремени послови тако што је у члану 197. прописано да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова.

Тужиоцу је радни однос по уговору о раду на одређено време престао решењем туженог од 31.01.2022. године због истека рока на који је закључен. Уговором о обављању привремених и повремених послова од 18.01.2022. године (почев од 01. 02. 2022. године са роком од 120 радних дана, до јула 2022. године) тужилац је био ангажован код туженог за обављање послова који нису трајног карактера. Имајући у виду управо карактер овог посла, да се ради о привременим пословима, закон ту врсту рада третира као рад ван радног односа чији престанак је наступио када је престала потреба за радом одређеног броја лица. Пошто је тужилац остварио право на старосну пензију 24.02.2022. године и пошто му је за остварење тог права било потребно да ПИО Фонду донесе решење о отказу уговора о раду, то је тужени на иницијативу тужиоца донео решење о престанку Уговора о обављању привремених и повремених послова од 24.02.2022. године, због чега тужилац одјављен са осигурања 24.02.2022. године. Потом је био ангажован код туженог по основу уговора о обављању привремених и повремених послова од 10.03.2022. године и по том основу тужени га поново пријавио на обавезно социјално осигурање.

Нису основани наводи у ревизији туженог да су испуњени услови из члана 32. Закона о раду којим је прописано да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад у писаном облику, те да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. тог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад, те како у периоду од 24.02. до 10.03.2022. године није постојао никав уговорни однос о радном ангажовању, нити је постојала пријава на обавезно социјално осигурање, то значи да је тужилац у том периоду радио и фактички био ангажован од стране туженог, односно да судови нису ценили чињеницу постојања фактичног рада без уговорног односа, без обзира што се ради о чињеници на основу које суд утврђује постојање законског разлога за примену члана 32. Закона о раду.

Наиме, тужилац је код туженог обављао рад ван радног односа, по уговору о обављању привремених и повремених послова од 18.01.2022. године који је потписао 23.02.2022. године, а решење о престанку тог уговора од 24.04.2022. године донето је на захтев тужиоца да би остварио право на старосну пензију. У току поступка је утврђено да је уговором од 18.01.2022. године тужилац био радно ангажован код туженог до 31.07.2022. године, па како је одјављен са социјалног осигурања 24.02.2022. године на сопствену иницијативу како би остварио право на старосну пензију, поново је био ангажован по основу обављања привремених и повремених послова уговором од 10.03.2022. године, те да је накнадно извршено повезивање пријава за период од 24.02.2022. године до 09.03.2022. године, што указује да нису испуњени услови да се утврди постојање радног односа на неодређено време од 24.02.2022. године, јер је тужилац све време био пријављен за обавезно осигурање до 23.02.2022. године преко туженог, а након тога од 24.02.2022. године преко РФ ПИО с обзиром да је остварио право на старосну пензију.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић